

близо, сичко е тръпливо. Единъ частенъ человекъ може безъ порицаніе да живѣе единъ тихъ и тъменъ животъ. Единъ царъ не може безъ порицаніе да предпочете единъ пріятенъ и лѣнивъ животъ отъ затруднителнитъ служенія по управленіето: той има длъжности къмъ сичкитъ человекъци що управля: никога не му е позволено да са грижи само за себе си: най малкитъ му погрѣшки иматъ безкрайны слѣдствія, защото тѣ причиняватъ бѣдствія на народитъ, и по нѣкога презъ нѣколко столѣтія: той трѣба да унищожава дързостта на злытъ, да брани невинността, да отблъсва клеветитъ. За него не е доста да не прави никое зло; той трѣба да прави сичкитъ възможны добрини отъ които царството има нужда. Не е доста да прави самъ доброто, трѣба още да възбрани сичкитъ злины които другитъ могли быхъ да направитъ, ако не быхъ въспираны. Бой са прочее, сыне мой, бой са отъ едно толкови опасно състояніе. Обржжи са съ дързновеніе самъ противъ себе си, противъ страститъ си и противъ ласкателитъ си.“

Като казваше тѣзи думы Арцезій са виждаше вдхнхтъ отъ единъ божествененъ огънь, и показваше на Телѣмаха едно лице състрадателно за мжкитъ които придружаватъ царуванѣето. „Когато го ний земамы за свое удоволствіе, тогази то е една звѣрека тиранія; но когато ний го земамы за да испълнямы длъжноститъ си и да ржководимъ единъ народъ безчислененъ както единъ баща води дѣцата си, то е едно слугуваніе тежко което изисква една твърдостъ и търпеніе героическо. За туй явно е че тѣзи които сж царували съ една искренна добродѣтель наслаждаватъ са тукъ отъ сичко което могуществото на боговетъ може да даде за да са състави едно пълно блаженство.“

Докато Арцезій говоряше тѣй, думитъ му влѣзвахъ въ дѣното на сърцето на Телѣмаха: тѣ са дълбоко начертавахъ въ него, както единъ искусенъ работникъ, издѣлбява на мѣдта неизгладимитъ фигури които иска да покаже предъ очитъ на найотдалеченото потомство. Тѣзи мждры думы бѣхъ като тѣнъкъ пламъкъ който влѣзваше въ утробата на Телѣмаха; той са осѣщаше смутенъ и затрудненъ; нѣщо божественно му стопяваше